

Sant Paulus sprichet: 'Īntuot iu', inniget iu 'Kristum'

(Kázání na 1.neděli adventní - Q24)

Svatý Pavel říká: "Vstupte, vejďte v Krista." Tím, že se člověk zrekne jednání, vnáří se v Krista, v Boha, v blaženost a svatost.

Kdyby vám nějaký kluk, vyprávěl podivné zkazky, uvěřili byste mu; ale Pavel vám zde předkládá velikou věc a vy mu stěží věříte: Přislubuje ti Boha, blaženost a svatost, když se vzdáš sebe. Je to podivuhodné a je to pravda: když se člověk vzdá sebe, tím že se vzdá sebe, obléká Krista, svatost a blaženost a je velice velký.

Prorok se diví dvěma věcem. Prvé: co Bůh činí na Slunci, na Měsíci a hvězdách, a zadruhé se diví duši, že s ní a skrze ni Bůh učinil a činí tak veliké věci, ježto vše, co může, činí skrze ni; činí s ní tak mnoho velikých věcí a tolik se jí zabývá, a to pro její velikost, která jí náleží od stvoření.

A hledíte, jak byla stvořena velikou! Když vytvořím nějaké písmenko, tvořím ho podle jeho obrazu, který má to písmeno v mé duši, ale ne podle mé duše. A tak je to také u Boha. Bůh učinil obecně vše podle patřičného obrazu, který existuje v něm, ale ne dle sebe. Kromě toho také učinil některé věci, podle svých trvalých vlastností - jako dobro, moudrost a co se o Bohu [obvykle] říká. Ale duši učinil nejen podle obrazu v sobě, ani jen podle toho, co se o něm platí a co se o něm predikuje, nýbrž ji učinil podle sebe sama, tedy podle všeho, co je: podle své přirozenosti, bytnosti i z ní vyzařujícího imanentního účinku a své vlastní podstaty, již je sám sebou a z níž plodí svého jednorozeného syna a z níž vzkvétá Svätý Duch; podle tohoto imanentního vyzařujícího účinku Bůh vytvořil duši.

Tak je tomu podle přirozenosti všude tam, kde vyšší vykonává neustále vliv na nižší, pokud s ním zůstává ve spojení, a vyšší nepřijímá nic od nižšího, ovšem tím spíše nižší od vyššího. A ježto Bůh stojí výše nežli duše, neustále na duši působí a nikdy od ní neodstoupí. Duše ovšem od Boha odpadá, ale pokud se člověk zdržuje v poslušenství Boha, dostává se mu bezprostředního božského působení a nepodléhá dalším věcem: ani strachu ani lásce ani strasti ani ničemu jinému, co není Bůh. Jen se poddej zcela Bohu, a dostane se ti bezprostředně božského účinku.

A jak duše přijímá Boha? Nepojímá ho jako něco cizího, tak jako vzduch je ovlivňován Sluncem jako něčím cizím. Ale duše nepřijímá Boha jakožto něco cizí ani Bohu podřízené, ježto cokoli je podřízeno jinému, je od něj odděleno a vzdáleno. Mistři říkají, že duše přijímá jako světlo rozněcující se zase světlem, kde mezi obojím není vzdálenost ani odcizení.

Je cosi v duši, v čem je Bůh přítomen prostě, jak říkají mistři, a je to beze jména, nemá to žádné vlastní jméno, ani vlastní bytí, a není to to ani ono, není zde ani tam; je to totiž právě to, co to je v tomto a v jiném je jiné; je jedno v druhém a druhé v prvním, neboť jedno působí na druhé a druhé na první.

A tak míní - poddejte se Bohu, to jest blaženosti! Tak totiž dostává duše své celé bytí a veškerý život a odtud čerpá život i bytí, kdyžtž je toto zcela v Bohu a ostatní vně; a proto podle těchto zůstává duše navěky v Bohu, pokud se z něj nevytrhne anebo nezajde sama v sobě. "

Jeden mistr říká, že je Bohu natolik přivrácena, že se od něho nemůže nikdy odvrátit a setrvává navždy v Bohu. Já říkám, že zde je Bůh věčně a neustále přítomen a není k takovému božimu přebývání s člověkem třeba milosti, neboť milost je stvořená a s tímto nemá nic stvořeného co do činění, neboť to spočívá v podstatě božského bytí, v němž jsou tři osoby jedním bytím; tam je podle své podstaty. Proto i Bůh i vše ostatní je tvé, chceš-li jen. To jest: Vyjdi ze sebe sama a ode všech věcí a ode všeho, čím jsi sám v sobě a přivlastni si to, čím jsi v Bohu.

Mistři praví, že lidská přirozenost nemá nic společného s časem, že je nedotknutelná a je člověku bližší než on sám. A proto přijal Bůh lidskou přirozenost a spojil se s ní osobně. A tak se Bůh stal lidskou přirozeností, kdyžtž na sebe nevezal žádného člověka ale lidskou přirozenost. Chceš-li proto být sám Kristem a Bohem, odvrát se ode všeho, co ne sebe nevezalo věčné Slovo. Věčné Slovo na se nevezalo žádného člověka; proto odvrhni, co je na tobě z člověka a co jsi a přidrž se čisté lidské přirozenosti, a tak budeš ve věčném Slově, tím, co je na něm lidské přirozenosti. Mezi lidskou přirozeností a jeho přirozeností totiž není žádný rozdíl, jsou jedno: to, co je v Kristu, je i v tobě.

Proto jsem uvedl v Paříži, že se na spravedlivém naplňuje, cokoli kdy svaté písmo a proroci řekli o Kristu, ježto popravdě všechno, co je řečeno ve Starém i Novém zákoně, se na tobě naplní.

A jak se s tím vyrovnáš? Může se to pojmout dvojím způsobem, dle slova prorokova, který říká: "Syn byl poslán v plnosti času." Plnost času nastává dvojím způsobem. Plné je něco, co je u svého konce, například den se naplňuje navečer. Tedy když tvůj čas pomíjí, naplnil jsi ho. Ten druhý je ten, že když dochází čas svého konce, vplývá do věčnosti; veškerý čas totiž skončí tehdy, když už nebude žádného před ani po. Tam je pak vše, co tam je, přítomné a nové, a tam máš věčné nazírání na to, co se kdy událo i ještě nastane. Není tam předtím ani potom, vše je tam přítomno. A v této přítomnosti a nazírání mám veškeré zboží. To je plnost, naplnění času a tak se mi popravdě děje a tak jsem také vpravdě jediným synem a Kristem.

Abychom dopěli tohoto naplnění času, k tomu nám pomoz Bůh. Amen.